

til $\frac{1}{5}$, men Udvalget har foreslaaet at blive staaende ved $\frac{1}{10}$, hvorved man altsaa er gaaet en Mellemvej. Jeg vil indtrængende anbefale det høje Ting at vedtage dette Ændringsforslag.

Ændringsforslagene Nr. 7 og 8 trænge ikke til nogen Forklaring. Ændringsforslag Nr. 9 gaar kun ud paa at indføre Teksten af Konkurslovens § 62 i Stedet for blot at henvise til den. Ændringsforslag Nr. 10 vedrører det Spørgsmaal, hvorledes Fordringshaverne ere stillede, naar Skyldneren efter at have opnaaet Tvangsakkord derefter gaar fallit. Lovforslaget bestemte oprindeligt, at hvis Skyldneren gaar fallit, skulle hans ældre Kreditorer ikke kunne faa større Beløb udbetalte end dem, de have Krav paa efter Tvangsakkorden. De skulle nok kunne anmelde deres Fordringer med disses hele oprindelige Beløb for at nyde Dividende i Forhold dertil, men der skal ikke kunne udbetales dem mere, end at Dividenden i Forening med de Afdrag, de tidligere have modtaget, netop bliver det Beløb, Tvangsakkorden lyder paa. Det har man ikke villet gaa ind paa i Folketinget; den Grænse syntes man ikke om. Det er ganske vist et Skønsspørgsmaal, men Udvalget mener dog af forskellige Grunde, at man ikke bør følge Forslaget i Folketingets Affattelse, men vende tilbage til Kommissionens og Regeringens Forslag. Hovedgrunden dertil har for Udvalget været den, at Tvangsakkord dog først og fremmest har til Formaal at sætte Skyldneren i Stand til, naar han har givet fra sig alt, hvad han har, at begynde paa en bedre og maaske hæderligere Maade end hidtil, idet han benytter de Erfaringer, han har indvundet, altsaa til at kunne ernære sig paa en skikkelig Maade. Men det vil blive meget vanskeligt for ham at gøre dette og at faa ny Kredit, dersom de ældre Kreditorer i Tilfælde af en senere Konkurs skulde have Krav paa større Dividende, end Tvangsakkorden lyder paa. Desuden synes det ogsaa rimeligt og billigt, at det, naar Fordringerne en Gang ere nedsatte, og det er slaaet fast, at mere skal der ikke kunne kræves af Skyldneren, saa ogsaa bliver derved. Det synes unaturligt, at der dog skulde kunne være Omstændigheder, der bagefter skulde kunne give enkelte Kreditorer Ret til at faa mere. Men saaledes som Folketingets Forslag var affattet, vil jo netop enkelte af de Kreditorer, som omfattes af Tvangsakkorden, kunne faa et større Beløb end andre, idet nemlig nogle kunne have faaet fuld Fyl-

destgørelse, saaledes at de have modtaget alt, hvad Tvangsakkorden lyder paa, medens andre ikke ere i dette Tilfælde og derfor ved at konkurrere fuldt ud ville kunne faa større Dividende. Som Følge deraf foreslaar Udvalget, at Ændringsforslag Nr. 10 vedtages. Ændringsforslagene Nr. 11 og 13 ere rent redaktionelle. Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 12 skal jeg endelig bemærke, at det kan være tvivlsomt, om der altid vil være nogen Dommer i Højesteret, der ønsker at indtræde som Formand i Akkordretten, eller som er særlig egnet dertil eller har Tid dertil. Derfor synes det hensigtsmæssigt ikke at begrænse den Kreds, indenfor hvilken Formanden for Akkordretten skal søges, alt for snævert. Det foreslaas af denne Grund, at der skal indsættes „en Mand, der er eller har været Medlem af Højesteret eller en af Overretterne“. Jeg skal altsaa tillade mig at anbefale det høje Ting at vedtage alle de 13 af Udvalget i dets Helhed stillede Ændringsforslag og dermed ogsaa at vedtage Lovforslaget selv.

Justitsministeren (Alberti): De Ændringsforslag, der ere stillede til Lovforslaget, ere jo alle af en meget lidet indgribende Natur og berører ikke paa noget Punkt Principperne i det, hvilket paa ny turde vise, hvilket fortræffeligt Arbejde det er, som er blevet præsteret af den Kommission, der har udarbejdet dette Lovforslag. Jeg kan tiltræde samtlige de stillede Ændringsforslag. Derimod ser jeg mig ikke i Stand til at give noget Løfte om at fremkomme med et Lovforslag angaaende offentlige Revisorer. Jeg skal naturligvis med Glæde følge Udvalget i at tage Spørgsmaalet under Overvejelse, men give et Løfte om at fremsætte et Lovforslag derom kan jeg ikke, thi fornuftigvis maa Sagen først undersøges og jeg har mine meget store Tvivl om, hvorvidt der her i Landet er saa stor Trang til saadanne Revisorer, at det kan antages, at et tilstrækkeligt Antal af Personer, der have eller kunne tilegne sig de Kundskaber og Evner, som maa være en nødvendig Forudsætning for en saadan Stilling, ville kunne leve alene deraf og altsaa være villige til at melde sig. Jeg skal, som sagt, gerne tage Spørgsmaalet under Overvejelse, men afgive, saaledes som man har ønsket, et Løfte om at fremsætte et Lovforslag, kan jeg efter mit Syn paa Sagen fornuftigvis ikke.